

1460

Tenim (PI 4)

(ALDC, IX, L 130. *Tenim* [PI 4])

La primera persona del plural del present d'indicatiu del verb *tenir* (< TENĒRE) en llat. vg. era *TENIMUS, origen del cat. *tenim*, que ocupa la major part del domini (*t[e]nim*, *t[ə]nim*) inclòs el bal. (*t[ə]nim*) i l'alg. (*t[a]nim*); la diferència més important és la var. *tinim*, generada per assimilació de la [e] a la [i] tònica, que trobem en parlars nord-occ., però també ajudada per l'atracció de formes del present d'indicatiu (*tinc*) i de subjuntiu (*tinga*), que posseïen una *i* etimològica (cf. mapa 1457).

Altres var.: *t[i]nim* 99, 112, 114, 128, que hem ajuntat al mapa amb *t[i]nim*, articulada amb una *e* doble tancada; *tinguem* 176, 177 (com *vinguem*, mapa 1451), resultat d'una interferència amb el present de subjuntiu, com ho denota la desinència *-em*, i *ten[ε]m* 7, manlleu a l'oc.

Tenim (model *sostenim*) és l'única forma normativa des del *DOrt*, 1917.

